

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 82/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BS spol. s r.o. Building service**, Pezinská 1098, Malacky, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-31Cb/97/2015 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 111/2019 zo 4. februára 2020, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/135/2022 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2Obdo/1/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví. Súčasne sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadost'učinenie 10 000 eur od

mestského súdu, 10 000 eur od krajského súdu, 2 000 eur od najvyššieho súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu a z jeho zistení vyplýva, že pôvodná žalobkyňa obchodná spoločnosť CBS HP Stav s.r.o. sa žalobou doručenu 24. apríla 2015 pôvodne vo veci konajúcej Okresnému súdu Bratislava I domáhala zaplata istiny 68 054,46 eur s príslušenstvom. Pôvodná žalobkyňa bola 13. júna 2017 vymazaná z obchodného registra Slovenskej republiky, keďže došlo k jej zlúčeniu s obchodnou spoločnosťou EUROPROFI s.r.o. Okresný súd uznesením č. k. 31Cb/97/2015-162 zo 4. septembra 2018 rozhodol o tom, že pokračuje v konaní s právnu nástupkyňou pôvodnej žalobkyne, a následne uznesením z 20. septembra 2018 pôvodné uznesenie zrušil, odvolávajúc sa na administratívnu chybu, v dôsledku ktorej nemal v spise zažurnalizované podanie pôvodnej žalobkyne z 23. októbra 2017. Týmto podaním navrhla zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, aby do konania vstúpila ako nová žalobkyňa sťažovateľka, keďže medzi pôvodnou žalobkyňou a sťažovateľkou bola 19. apríla 2017 uzatvorená dohoda o postúpení pohľadávok. Uznesením z 15. januára 2019 okresný súd rozhodol o pripustení sťažovateľky do konania na strane žalobcu.

3. Okresný súd vo veci meritorne rozhodol rozsudkom z 31. mája 2022, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke istinu 62 015,34 eur s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol o nároku sťažovateľky na náhradu trov konania.

4. Krajský súd, rozhodujúc o odvolaní oboch strán sporu, uznesením č. k. 1Cob/135/2022-1108 z 21. júna 2024 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 31. mája 2022 a súčasne zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie o pripustení vstupu sťažovateľky do konania z 15. januára 2019, a to z dôvodu pochybení súdu prvej inštancie v procesnoprávnej rovine. Konštatoval, že o zmene na strane žalobcu bolo rozhodnuté na základe návrhu subjektu, ktorý už v čase podania návrhu neexistoval (bol vymazaný z obchodného registra), a takýto návrh preto nemohol vyvolať ním sledované účinky. Sťažovateľka sa tak stala žalobkyňou v predmetnom spore na základe nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý s ňou nesprávne konal ako so stranou konania. Vzhľadom na to krajský súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Kasačné rozhodnutie krajského súdu z 21. júna 2024 sťažovateľka napadla dovolaním. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Obdo/1/2025 z 23. októbra 2025 dovolanie sťažovateľky odmietol a nepriznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V závere konštatoval, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým boli zrušené rozsudok a uznesenie okresného súdu o pripustení sťažovateľky do konania na strane žalobcu a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, nie je dovolanie prípustné.

6. Spis bol 20. novembra 2025 vrátený aktuálne vo veci konajúcej mestskému súdu, ktorý o ďalšom postupe vo veci dosiaľ nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta, že od podania žaloby napadnuté konanie trvá 10 rokov a 9 mesiacov, a napriek tejto dĺžke nemá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Obdobné spory pritom patria do

bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po právnej stránke ich nemožno považovať za zložité. V prípade sťažovateľky neexistujú také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným priet'ahom. Celková dĺžka napadnutého konania je zjavne neprimeraná, a to v dôsledku neefektívneho a nesústredeného postupu vo veci konajúcich súdov. Konečné vyriešenie daného sporu je pre sťažovateľku extrémne dôležité, keďže právoplatným rozhodnutím sa definitívne určí nárok sťažovateľky ako žalobkyne v konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti je opakované tvrdenie sťažovateľky o porušení jej označených práv postupom všeobecných súdov v konaní, ktoré trvá neprimerane dlho, viac ako desať rokov.

9. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že aktuálne podanej ústavnej sťažnosti predchádzali štyri ústavné sťažnosti sťažovateľky. V troch z nich namietala porušenie označených práv v dôsledku existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní postupom okresného súdu alebo krajského súdu. Na základe prvej ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 21. apríla 2020), v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 515/2020-50 z 21. januára 2021 (právoplatným 2. februára 2021) vyslovil porušenie jej označených práv z dôvodu opakovanej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu. Ústavný súd súčasne okresnému súdu formuloval príkaz konať a sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie 1 500 eur a náhradu trov konania. Sťažovateľka kópiu tohto nálezu aj priložila k ústavnej sťažnosti, avšak v jej petite žiada o vyslovenie porušenia svojich práv aktuálne už vo veci konajúcim mestským súdom v období po právoplatnosti nálezov ústavného súdu sp. zn. III ÚS 111/2019 zo 4. februára 2020, ktorý sa jej však netýkal (vystupovali v ňom iní účastníci konania).

10. Podstatou druhej ústavnej sťažnosti (doručenej 25. novembra 2021) bolo tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 354/2022-22 zo 14. júna 2022 bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

11. Ostatná ústavná sťažnosť sťažovateľky, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich práv v dôsledku tvrdených priet'ahov v konaní, bola ústavnému súdu doručená 22. júla 2024. Ústavný súd ju uznesením č. k. IV. ÚS 161/2025-64 z 8. apríla 2025 (právoplatným 5. mája 2025) odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou. V rámci odôvodnenia konštatoval, že sťažovateľka nie je sporovou stranou napadnutého konania (a nebola ňou ani v čase podania ústavnej sťažnosti). Okresný súd vo veci sťažovateľky meritórne rozhodol rozsudkom z 31. mája 2022, ktorý bol síce na základe uznesenia krajského súdu z 21. júna 2024 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie, ale uvedeným kasačným rozhodnutím krajský súd zrušil aj uznesenie súdu prvej

inštancie z 15. januára 2019 o pripustení sťažovateľky do konania na strane žalobcu (bod 4 tohto rozhodnutia). V napadnutom konaní má mestský súd v zmysle právoplatného zrušovacieho uznesenia krajského súdu povinnosť rozhodnúť o pokračovaní s právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne a ak takého nástupcu niet, konanie zastaviť.

12. Zrušujúce rozhodnutie krajského súdu z 21. júna 2024 bolo aj predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, a to v konaní sp. zn. I. ÚS 692/2024, a táto sťažnosť bola uznesením z 19. decembra 2024 právoplatným 24. januára 2025 odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Na základe uvedeného ústavný súd pri posudzovaní aktuálnej ústavnej sťažnosti vychádzal z obsahu a zo záverov skorších rozhodnutí. Napadnuté konanie síce ku dňu podania ústavnej sťažnosti (19. január 2025) trvá takmer jedenásť rokov a nie je dosiaľ právoplatne skončené, avšak žalovaná pohľadávka na sťažovateľku prešla v priebehu tohto konania a jeho sporovou stranou ako žalobkyňa sa sťažovateľka stala v januári 2019, ale na základe zrušujúceho uznesenia krajského súdu z 21. júna 2024 právoplatného 2. augusta 2024 už sťažovateľka nevystupuje ako sporová strana, čo ale v ústavnej sťažnosti neuvádza a neuvádza ani skoršie rozhodnutie ústavného súdu konštatujúce túto skutočnosť ako základ odmietnutia jej skoršej ústavnej sťažnosti.

14. Ústavný súd, nemajúc relevantný dôvod odkloniť sa od svojho skoršieho rozhodnutia, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu